

Hans Vandeweghe beoordeelt de kwaliteiten

Hoe goed is Onze

Nooit heeft zo'n pover cv zoveel talent bestierd als de huidige bondscoach der Belgen. Weet eigenlijk iemand hoe zwaar Marc Wilmots (45) weegt als voetbaltrainer? Het tussentijds oordeel zweeft ergens tussen 'niet slecht' en 'een meevaller'.

Maakt het wat uit of Wilmots kan waarvoor hij wordt betaald? Eigenlijk niet. Het aller-moelijkste wat hij tot de nakende afreis naar Brazilië heeft moeten doen – behalve wat mensen ontslaan en over zijn nieuw verlangd en verbeterd contract onderhandelen – is zijn selectie op papier zetten. Dát heeft hem alvast open doekjes opgeleverd. Niemand van Club Brugge op de lijst: gedurfd. Kiezen voor de jeugd, Januzaj en Origi: on-Belgisch. Zijn kredietlijn bij de professionele volgers werd prompt opgetrokken.

Al het andere, de kwalificatie voor Brasil 2014 met wedstrijden tegen Servië, Kroatië, Schotland, Wales en Macedonië dat had – met alle respect – een beetje zelfverklarende voetbaltrainer ook voor elkaar gekregen. Met wat geluk, weltevorensta, en dat geluk had Wilmots op cruciale momenten. Denk maar aan Servië-uit, waar elke andere coach na een kwartier tegen een 2-0-achterstand had aangekeken, maar waar het aan het eind 0-3 stond.

Wilmots – Willi voor de vrienden en voor wie ooit met hem de kleedkamer deelde – heeft vooral de verdienste dat hij niet te veel heeft gecoacht. De meeste bondscoaches zijn te aanwezig, te drammerig, wil-

len te veel... coach zijn. Niet doen in interlandvoetbal. Vergeleken bij de eindfase van de Champions League is interlandvoetbal minderwaardig voetbal. In drie weken tijd kan geen mens, en ook geen trainer, een ploeg smeden van dat tijdelijke consortium van tweeënig n'tjes die naar de nationale ploeg komen om zich te amuseren en hun marktwaarde te verhogen – en niet om hoogdravende tactische beschouwingen te aanhoren.

Siet je voor dat Eden Hazard na een heel jaar Mourinho nog eens een type Van Gaal zou moeten aanhoren. Als er tactiek wordt gegeven, vinden de spelers wel – overigens geheel terecht – dat ook de coach moet luisteren en vooral niet in slaap vallen, zoals een Belgische bondscoach ooit overkwam. Wilmots zal nooit in slaap vallen. Hij ziet, hoort en ruikt alles.

De vondsten van Wilmots

Blonk Onze Willi uit inzake tactiek op weg naar Brazilië? Ook daarover zijn de meningen verdeeld. Wilmots gebruikt in de kwalificatiecampagne drie keer Steven Defour, twee keer bleek de kleine uit Porto een goouden zet. Hij zette Witsel definitief als verdedigende middenvelder, veranderde de verdediging bij corners en vroeg om hoger te pressen bij balverlies.

Dat is niet niks en toch gaan sommige stellingnames ervan uit dat je elf spelers van het kaliber Rode Duivels zomaar de wei in kunt sturen. Die vinden hun weg en hun spel wel. Het zelfregulerend vermogen zou bij deze selectie erg sterk aanwezig zijn en een aantal van zijn ingrepen komen ook vanuit de groep. Als dat klopt, is het zijn verdienste om dat niet te hebben gefnuikt.

In een groot toernooi als een World Cup is er misschien meer nodig. Af en toe een wonderbaarlijke ingreep kan een doelpunt

van de bondscoach

- +

Wilmots heeft vooral de verdienste dat hij niet te veel heeft 'gecoacht'. De meeste bondscoaches zijn te aanwezig, te drammerig
- +

Spelers, stafleden en bondsleiding waarderen Wilmots omdat hij sterker en rechtlijniger is dan ze hadden vermoed
- Het gespeelde ik-heb-geen-ego terwijl zijn ego zo groot is als dat Christusbeeld boven Rio, begint veel waarnemers op de zenuwen te werken

Willi is niet slecht

van goudwaarde opleveren en veel ellende vermijden. Ook wat dat betreft heeft hij een konijnpoot: weinig landen krijgen niet voor het WK een godsgeschenk als Januzaj in de schoot geworpen. Het is zijn verdienste dat hij hem heeft geselecteerd.

Dus zal Wilmots vroeg of laat – misschien zelfs al tegen die vervelende Algerijnen – uit zijn kot mogen komen. De laatste WK's hebben aangetoond dat defensief voetbal uiteindelijk de sleutel voor succes is. En dat niemand nu met Spanje komt aandraven, want die zijn waren een uitzondering op de regel. Op het WK in Zuid-Afrika werd 2,27 keer per wedstrijd gescoord, tegenover 3,15 in de Champions League.

Aanvallen is vele malen moeilijker dan verdedigen, maar goed verdedigen is de sleutel om het ver te schoppen. Laten wij nu net zeer goede verdedigers hebben, maar laten wij nu ook met nogal wat waarnemers de indruk hebben dat het daar achterin bij ons niet altijd even geconcentreerd aan toe gaat.

Veel alternatieven hebben we niet. Je zult zien dat bij gebrek aan organisatie achterin en bij de eerste grove blunders van een uitpositie spelende verdediger snel de naam Timmy Simons zal vallen. Waarop Wilmots boos zal worden.

Boerenslim

Het cv van Marc Wilmots is geen unicum. Marco van Basten en Frank Rijkaard hadden enorm ervaring toen ze bondscoach werden van Nederland. Maar pover is dat cv van hem wel: twee maanden trainer bij Schalke 04 in 2003 en niet verlengd. Vervolgens even in de politiek en zelf opgestapt. In het seizoen 2004-2005 begonnen bij STVV en daar na zeven maanden aan de deur gezet, met hele slechte punten op zijn rapport.

In oktober 2009 haalde de Nederlander Dick Advocaat hem in zijn staf als adjunct, puur om de Franstalige pers te paaien. Advocaat ging weg, Wilmots bleef. Leekens kwam en ging ook weer weg, Wilmots bleef. Toen de buitenlanders veel te duur bleken, zat Wilmots ineens in de driver's seat.

Wilmots-de-coach is boerenslim. Een survivor. Een straatdond die zijn territorium elke dag weer afbakt. Dat was hij al als speler. Ondanks al zijn beperkingen – die waren nadrukkelijker aanwezig dan zijn kwaliteiten – had Wilmots bij veel coaches zijn vaste plek. Hij, het Kampfschwein, speelde in Duitsland toen daar nog vooral werd gelopen en gebluffd. Zo rond de tijd dat hij daar stopte, heeft het Duitse spel een gedaanteverwisseling ondergaan. Maar er is geen verband tussen beide evenementen.

Zijn boerenslimheid uit zich vooral in het management van zijn talentrijke groep. Hij trok de lijn door van zijn voorganger Georges Leekens die Vincent Kompany belangrijker maakte dan ooit. Hij putte uit zijn eigen ervaring als 'favoriet van de trainer'.

Het geval-Hazard

Het toebeden van een sleutelrol aan Kompany hield een terugkeer naar de oude voetbalschool in. Belangrijke spelers mogen altijd net dat ietsje meer, waardoor het bij de Rode Duivels ook een beetje *Animal Farm* is: iedereen gelijk voor de wet, maar de ene is al iets gelijkier dan de andere.

Zo zat/zit hij iedereen op de huid bij de minste belangenvermenging of eigen gewin of inbreuk op de afspraken. Maar dat het productiehuis van Kompany het officiële fanmagazine van de Rode Duivels maakte voor Eén en straks ook de WK-film

van de Duivels, daar zweeg hij wijselijk over.

Als Kompany te laat komt, volstaat een uitleg. Champagne moet hij nooit betalen. Andere, jongere spelers, ontsnappen de dans niet zo makkelijk. Dat champagne trakteren, terwijl er een alcoholverbod is, is een ietwat vreemd en topsportonwaardig gebruik, ingesteld bij kleine overtredingen van de huisregels.

Hoe hij het geval-Hazard in zijn voordeel liet uitdraaien, is typisch voor Wilmots-de-bondscoach. Toen Edsen Hazard in juni 2011 na een wissel tegen Turkije buiten het stadion een hamburger ging eten – nog onder de watch van Leekens – was Wilmots-de-assistent des duivels en plette voor een twee jaar durende verwijdering. Dat vond Leekens erover, hij gaf Hazard drie speeldagen en haalde het talent uiteindelijk na één wedstrijd terug.

Wilmots was ziedend over zoveel slap vertoon. Toen hij bondscoach werd, promoveerde hij Hazard tot net onder het niveau Kompany: gelijkier dan de gelijkien. Mèt resultaat.

Je kunt niet zeggen dat de Rode Duivels hun coach gezamenlijk op handen dragen. Daarvoor zijn het te zeer ellandjes en de red Debruyne/Courtois, maar ze weten tegelijk dat buiten de lijnen kleuren niet wordt geduld. Tenzij je echt bepalend bent voor het team, maar wat dat betreft vervallen we in herhalings.

Wilmots vervalt zelf dat weer in het klassieke wij-zijn-jeltje: iedereen buiten het team is een potentiële bedreiging voor het eindresultaat en de grootste bedreiging zijn, hoe raadt u het toch... de media. Hij wist van de bevoorrecht relaties van enkele journalisten met zijn voorganger, en is erg op zijn hoede voor alles wat uit die hoek verschijnt. De pissige reactie op de positief bedoelde opsteker van Leekens dat

de Belgen niet bang moeten zijn voor Zuid-Korea, beantwoordde hij met een sneer richting Leekens: "Dat hij naar zijn eigen ploeg kijkt."

Die reacties zijn niet nieuw. Op een al bij al lovende analyse van *Het Laatste Nieuws* over zijn functioneren, reageerde hij in oktober van 2012 als aangevallen door een wespennest. De onschuldige kanteekening dat enkele Rode Duivels nogal zouden opkijken als hun coach zou weten hoe hij onder Leekens over hen dacht, kan slaan op Hazard (zie hoger) en zou ook terecht zijn. Dat hem werd/wordt verweten zot van glorie te zijn, is misschien wat overtrokken, maar het gespeelde ik-heb-geen-ego terwijl zijn ego zo groot is als dat Christusbeeld boven Rio, werkt veel doorwinterde waarnemers onderhand wel op de zenuwen.

Dat laatste zou in Brazilië een stoorzender kunnen worden, als de spanning wordt opgedreven. Sowieso sluimert het eeuwige schisma tussen de Franstalige en Nederlandstalige pers, en zal dat bij kritiek op de bondscoach de kop opsteken, waarbij de Franstaligen onvoorwaardelijk achter hem Wilmots zullen blijven staan. Zoals ze in 2002 ook achter 'tun 'Waisele bleven staan, net als achter 'zijn Kapitein, ene Wilmots.

Conclude? Marc Wilmots, de enige Waal die Nederlands spreekt met een afgrijselijk Duits accent en vergeven van de germanisten, heeft alle kenmerken van een straatdond die de toegallige baas is geworden van een roedel rshonden. Maar de straatdond trakt meer dan zijn plan. Hij weet dat hij niet zijn gat in de boter is gevallen toen zijn baasje Leekens in een vlaag van zinsverbijstering voor Club Brugge koos. Marc Wilmots stond op de juiste plaats op het juiste moment. Het moet nog blijken of hij ook de juiste man is, maar de sterren staan niet ongunstig.